

локалізації відбуваються порушення мікроцинозу піхви та цервікального каналу, що вказує на необхідність проведення терапії кількома антибактеріальними препаратами.

Юзько О.М.

ТРУБНЕ БЕЗПЛІДДЯ

Кафедра акушерства та гінекології

Вищий навчальний медичний заклад України

«Буковинський державний медичний університет»

Безпліддя трубного походження (код N97.1 MKX-10) в структурі жіночого безпліддя складає від 35% до 60%.

Нами проаналізовано 10088 безплідних пар, які звернулися по допомогу в КЗОЗ «Медичний центр лікування безпліддя» м. Чернівці. Серед загальних причин безпліддя тільки трубний фактор діагностовано в 9,1% подружніх пар, поєднання трубного та чоловічого фактору спостерігалося у 2,05% випадків.

Для діагностики прохідності труб та оцінки їх стану рекомендуються гістеросальпінгографія (ГСГ) або соносальпінгографія (HyCoSy), оскільки вони менш агресивні, економічно ефективні і можуть бути виконані в амбулаторних умовах без анестезії. Жінкам, у яких передбачаються супутні гінекологічні захворювання, повинна бути запропонована лапароскопія з оцінкою прохідності маткових труб і, за необхідності, операція в продовження діагностичної лапароскопії. Лікар повинен бути впевнений, що немає ніякої можливості вагітності безпосередньо перед початком проведення тестів, переважно шляхом виявлення в сечі або сироватці крові ХГЛ. Базова оцінка може включати в себе тестування антитіл до хламідій і проведення туберкульозної полімеразної ланцюгової реакції в ендемічних районах з високим рівнем поширеності даного захворювання.

При виборі методу лікування трубного безпліддя (хірургічна операція або запліднення інвіtro (ЗІВ)) слід враховувати вік пацієнтки, оскільки з його збільшенням знижується шанс на вагітність як при хірургії, так і при ЗІВ. Необхідно обстеження подружньої пари для виключення ановуляторних розладів і патоспермії, а при їх виявленні перевагу слід віддати ЗІВ. Наявність в анамнезі тазових запальних захворювань, тазової хірургії, позаматкової вагітності або ендометріозу, сумнівні дані ГСГ або HyCoSy обумовлюють перевагу лапароскопії. Слід враховувати готовність операційної бригади провести будь-який вид операції після діагностичної лапароскопії та згоду пацієнтки; точну доопераційну та інтраопераційну діагностику місця, ступеня та виду оклюзії труби, а також спайок для вибору методу операції: лапароскопії або лапаротомії з мікрохірургією; бажання пацієнтів та їх релігійні переконання.

Проблему ефективного лікування трубного безпліддя не можна вважати вирішеною. Реконструктивно-пластичні операції слід рекомендувати молодим пацієнкам із помірним гідросальпінкесом за відсутності інших факторів безпліддя. При серйозних пошкодженнях маткової труби, що не підлягають відновленню, рекомендована сальпінгектомія з метою підвищення ефективності програми ЗІВ. Багато авторів рекомендують послідовне використання лапароскопії та ЗІВ, що припускає початкове застосування ендохірургії, а при її безуспішності виродовж 1-2 років після операції – проведення ЗІВ. Однак інші фахівці ставлять під сумнів доцільність хірургічного напряму в лікуванні трубного безпліддя та рекомендують при будь-яких варіантах ураження маткових труб відразу застосовувати ЗІВ.

Юр'єва Л.М.

ПЕРЕДУМОВИ НИЗЬКОЇ ПЛАЦЕНТАЦІЇ

Кафедра акушерства, гінекології та перинатології

Вищий державний навчальний заклад України

«Буковинський державний медичний університет»

У останні роки проблема охорони репродуктивного здоров'я населення України не втратила своєї актуальності. Серед причин, які впливають на рівень материнської та перинатальної патології, слід віднести аномальне розташування плаценти АРП, передлікання та низьке її розташування (Радзинский В.Е., 2010). Перинатальна смертність при АРП сягає 22,2-81%, материнська – 2,3-10,1%.

Метою нашого дослідження дослідити особливості перебігу вагітності і пологів в залежності від локалізації плаценти.

Нами проведено ретроспективний аналіз 80 індивідуальних карт вагітної та породіллі у жінок із низьким розміщеннем плаценти (основна група). Контрольну групу склали 50 вагітних із нормальним розміщеннем плаценти.

Як свідчать результати проведених досліджень, середній вік обстежених жінок основної групи склав $29,2 \pm 2,3$ років, а в контрольній - $23,4 \pm 2,1$ років. Заслуговує на увагу те, що 37,5% обстежених основної групи були віком понад 35 років, порівняно з 24,0% ($p < 0,05$) вагітних контрольної групи. При вивчені менструальної функції, нами встановлено що тільки у 40% жінок основної групи спостерігалося становлення менструального циклу до одного року. У 45% обстежених із низькою плацентацією менструації були нерегулярними, у порівнянні з контролем – 14,0% ($p < 0,05$). У 47,5% вагітних із низькою плацентацією в анамнезі мали 2 і більше артифіційних аборти. У 26,3% жінок основної групи в анамнезі виявлені самовільні аборти ($p < 0,05$). Тільки у жінок основної групи в анамнезі були оперативні пологи (кесарів розгин – 22,5%, акушерські шипці – 3,8%), у 3% пацієнток основної групи в минулих пологах проводилось ручне відділення плаценти і виділення посліду. У основній групі відсоток передчасних пологів в анамнезі був вищим, ніж у контролі ($p < 0,05$).

Нами встановлено, що жінок із низьким розташуванням плаценти частота гінекологічних захворювань була достовірно вищою у порівнянні з контролем (60,0% проти 28,0%, $p<0,05$). У основній групі достовірно частіше діагностували захворювання серцево-судинної системи - 10 (12,5%) жінок, патологія сечостатової системи зустрічалась у 7 (11,25%). Таким чином, дані анамнезу вагітних з низьким розташуванням плаценти дозволяють виділити загальні закономірності, характерні для вагітних груп "високого ризику" акушерської патології і визначити основні пренатальні фактори ризику. До них належать: вік вагітних, порушення гормональної функції яєчників, запальний захворювання статевих органів, невиношування та недоношування вагітності, екстрагенітальні захворювання.

Яєніковська С.М.

ОЦІНКА РЕЗУЛЬТАТІВ КЛІНІКО-ЛАБОРАТОРНИХ ТА УЛЬТРАЗВУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ПРИ РІЗНИХ ФОРМАХ ПАТОЛОГІЇ ХОРІОНУ В І ТРИМЕСТРІ ГЕСТАЦІЇ

Кафедра акушерства, гінекології та перинатології

Вищий державний навчальний заклад України

«Буковинський державний медичний університет»

Проблема невиношування вагітності є актуальною в сучасному акушерстві, так як до 20% клінічно діагностованих вагітностей завершуються спонтанним їх перериванням, при чому на долю I триместру припадає до 75-80% випадків. Матковий фактор, як причина не виношування на ранніх термінах гестації, представлений гіпоплазією ендометрію, порушеннями гемодинаміки у судинному руслі матки. Часто зазначені зміни супроводжуються інфекційними станами, ендокринопатіями та гемостазіологічними розладами.

Метою нашого дослідження була оцінка стану різних форм патології хоріону та плаценти в I триместрі вагітності за допомогою клініко-лабораторних та ультразвукових методів дослідження

Нами проведено ретроспективний аналіз клінічних та анамнестичних даних у 40 вагітних з патологією розвитку хоріону у вигляді субхоріальних (30) та субамніотичних (10) гематом. Крім оцінки клініко-анамнестичних даних, проводили динамічне ультразвукове дослідження із допплерометрією кровопливу в маткових артеріях, міометрії в зонах відшарування та в інтактних зонах. Оцінювали показники кровотоку в аркутних (Aa), радіальних (Pa), базальних (Ba) артеріях. При УЗД оцінювали розміри ембріону (плода), розташування та особливості будови хоріона (плаценти). При оцінці гематоми визначався її характер (субхоріальна, субамніотична, крайова), об'ємні розміри, стадії розвитку.

Встановлено, що субхоріальні гематоми зустрічаються частіше субамніотичних. Вони діагностуються в середньому в $8,3 \pm 0,4$ тиж. вагітності, їх середній об'єм складає $1,32 \pm 0,25$ см³. При динамічному УЗ спостереженні їх об'єм зменшувався до $1,15 \pm 0,34$ см³, в 6 (20%) випадках візуалізація гематом була відсутня, а у 7 (23,3%) - відбувалася їх організація. Перехід субхоріальної в субамніотичну гематому мав місце у 5 (16,7%) жінок. У обстежуваних із субхоріальними гематомами в 4,5 рази частіше, порівняно із субамніотичними зареєстрована гіпоплазія хоріону. При допплерометрії у жінок даної групи спостерігалася відсутність візуалізації кровотоку в радіальних та базальних артеріях і підвищення резистентності ($0,76 \pm 0,05$ при нормі $0,60 \pm 0,02$) на рівні аркутних артерій, що можна розіннювати як компенсаторну реакцію, яка перешкоджає прогресуванню відшарування хоріону. Поряд з цим, підвищення судинного опору на рівні маткових артерій було несприятливим фактором у формуванні в подальшому дисфункції плаценти.

Субамніотичні гематоми частіше діагностувалися в $12,1 \pm 0,5$ тиж. гестації, їх об'єм в середньому складав $17,7 \pm 6,0$ см³, що мав тенденцію до зменшення при динамічному спостереженні до $11,1 \pm 3,5$ см³. При цьому повного роземоктування таких гематом не було, а в стадії організації зареєстровано тільки 3 випадки. У жінок цієї групи в 7,5 разів частіше, ніж у пацієнток з субхоріальними гематомами виявлялася бактеріально-вірусна інфекція (генітальні мікоплазми, уреаплазми, хламідії, епідермальний стафілокок та стрептокок групи В, вірус простого герпесу). При допплерометрії в зонах відшарування кровотік в міометрії не був порушеним.

Отже, субхоріальні гематоми, як правило, розвиваються на тлі тромбофілічних станів та імунологічних порушень, мають менший об'єм, швидше організуються або роземоктуються, посднуються з гіпоплазією хоріону та порушеннями гемодинаміки в матці, що в подальшому сприяє формуванню плацентарної дисфункції.

СЕКЦІЯ 10 СУЧАСНА ДІАГНОСТИКА ТА ЛІКУВАННЯ НЕВРОЛОГІЧНИХ ТА ПСИХІЧНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ

Bilous I.I.

NEUROLOGICAL DISORDERS OF PATIENTS WITH ENDOCRINE PATHOLOGY

Department of Nervous Diseases, Psychiatry and Medical Psychology

Higher State Educational Establishment of Ukraine

"Bukovinian State Medical University"

Across the globe, the attention of scientists and clinicians to the problems of etiopathogenesis of neurological disorders in endocrine diseases is increasing. The role of thyroid hormones deficiency in the development of neurological pathology is well-known. Neurological disorders make up a clinical picture for virtually all thyroid diseases, and in some cases they form a syndromic nucleus, being significantly ahead of other manifestations of the